

Усе, що ми забули

КУПИТИ

Феєричне завершення Нокмаутської трилогії!

Лусьєн Роллінз, вродливий і загадковий фінансовий магнат, прагне помсти. Усе життя він намагається змити із себе батькові гріхи — і майстерно смикає незліченні ниточки, вибудовуючи могутню імперію. Гроші й влада дають йому відчуття безпеки... Але не захищають від думок про одну зухвалу бібліотекарку з маленького містечка.

Лусьєн Роллінз і Слоан Волтон пов'язані лихими таємницями минулого, взаємною антипатією і глибокою недовірою. Утім, одного разу їхнє згасле полум'я спалахує знов, і його вже неможливо загасити. От тільки Слоан мріє про сім'ю, а Лусьєн і чути не хоче...

Чи зрозуміє Лусьєн, що не може викреслити Слоан зі свого життя, не наражаючи її на ще більшу небезпеку?

Попередження: книжка містить відвертий опис сцен сексуального характеру.

Чому варто придбати:

- Довгоочікуване продовження попередніх романів Люсі Скор — «Усе, що з нами навіки» та «Усе, що тільки між нами».
- Ключові тропи: «від сусідів до коханців», «від ворогів до коханців», «віднайдена родина», «це завжди був(ла) ти», «маленьке містечко», «роман з мільярдером».
- Slow-burn роман про стосунки, що витримують випробування часом.

Цікаві факти:

- Люсі Скор змінила чимало професій — від інструкторки з йоги до барменки чи маркетологині. Зараз вона — не лише успішна письменниця, а й власниця видавництва That's What She Said Publishing.
- Люсі Скор завжди захоплювалася романтичною прозою, але на написання власної книжки її надихнули «П'ятдесят відтінків сірого» — як каже сама авторка: «Мене не так просто збентежити, і я ніколи не соромлюся того, що читаю».

*Дванадцяти-, сімнадцяти-, двадцятиодно-
та тридцятирічній мені: дарма ти себе недооцінювала.
Знай: у тебе все вийде.*

1

ПОХОРОН І БУРИТО

Слоан

Гойдалка піді мною ритмічно поскрипувала. Пальцями ніг я упиралася в дощату підлогу ганку й раз по раз відштовхувалася. Січень холодними мацаками пробирався під плед і навіть під шари одягу. Яка іронія долі: всередині я вже давно перетворилася на крижану брилу.

Погляд зачепився за понурий різдвяний вінок на зухвало-фіолетових дверях.

Давно пора його зняти.

Давно пора вертатися до роботи.

Давно пора піднятися нагору й нарешті нанести дезодорант.

Мені давно пора багато чого зробити. Просто кожне, навіть найпростіше завдання — як-от зайти в дім, піднятися сходами на другий поверх і щось там поробити — вимагало колосальних зусиль, не менших ніж сходження на Еверест.

Вибачай, Нокауте, доведеться тобі й далі терпіти свою смердючу бібліотекарку.

Згадую, що треба дихати. Втягую повітря, воно холодним лезом розтинає легені. Це ж треба, доводиться нагадувати собі навіть про такі елементарні дії, як дихання. Горі отруює й розчавлює, навіть очікуване й неминуче. Підношу до губ таткову чашку «Сльози сторони захисту» й підбадьорюю себе ранковим ковтком вина.

Решту дня мені світить провести в солодкавій задусі нокмаутського похоронного бюро, що його містяни, ще ті любителі чорного гумору, прозвали «Погасили каганці». Температура в приміщенні ніколи не опускається нижче за двадцять п'ять градусів, бо головні відвідувачі бюро — люди похилого віку — зазвичай мерзляки.

Видихаю. Повітря з моїх легень миттєво перетворюється на срібlistу хмарку. А коли воно розвіюється, я знову чітко бачу сусідський будинок — непоказний двоповерховий дім із бежевою обшивкою та невигадлигим двориком.

Власне, більшість будівель на цій вулиці блякнуть у порівнянні з нашим ексцентричним вікторіанським будинком: веранда по периметру, башточка, оздоблення. Проте ще більше цей контраст підкреслює порожнеча, що панує на сусідньому подвір'ї. За останній десяток років єдиною ознакою життя в тому обійсті були нерегулярні візити чуваків із газонокосаркою та ще менш регулярна поява його паскудного власника.

Дивно, що він і досі не продав чи не спалив того будинка дотла. Чи що ще там роблять непристойно багаті чоловіки з місцями, де зачаїлися тіні й таємниці їхнього минулого. Мене бісить, що він і досі володіє будинком. Що він і досі навідується туди. Навіть із ночівлею. Нікому з нас не хотілося б волочити на собі той тягар спогадів. Нікому з нас не хотілося б мати спільну межу ділянок.

Скрипнули вхідні двері. На веранду вийшла мама.

Я завжди вважала Карен Волтон красунею. Навіть сьогодні, зі скорботою на лиці, вона прекрасна.

— Що скажеш? Не занадто?. — мама повільно прокручується переді мною, демонструючи нову маленьку чорну сукню. Елегантний виріз-човник, довгі рукави, кокетлива спідничка з темним фатином і блискітками. А ідеальне біляве боб-каре мама доповнила оксамитовою пов'язкою.

Кілька днів тому Ліна, моя подруга, возила нас на шопінг. Шопінг, на якому ми купували одяг на похорон. Я обрала собі коротку трикотажну сукню чорного кольору, приталену, з великими прихованими кишеньками. Красива сукня, якої я нізащо не вдягну вдруге.

мовляв, ходи сюди.

— Все супер, дуже гарно, — кажу я й задираю край пледа, мовляв, ходи сюди.

Мама вмощується поруч і гладить мені коліно. Я закутую нас обох у плед.

Ця гойдалка на веранді завжди була улюбленим місцем збору всієї родини. Ми з сестрою засідали тут після уроків, ділилися свіжими плітками, наминаючи смаколики. Батьки, незалежно від пори року, щотижня влаштовували тут Щасливу Годину. А на День подяки, вже після застілля, ми брали улюблені книжки, закутувалися в пледи й ще довго чилили на веранді.

Два роки тому батьки були вимушені переїхати у Вашингтон, поближче до таткових лікарів, і цей палац, пофарбований в оливкові, бузкові та темно-сині кольори, дістався мені. Я змалечку любила наш дім. І знала, що більше такого ніде на світі не знайти. От тільки прикро усвідомлювати, що наша родина не розростається, а зменшується.

— Ох, триндець, — зітхає мама.

— Що є, то є. Зате вигляд у нас нівроку, — завважую я.

— Бо ми Волтони!

Знову скриплять вхідні двері. До нас приєднується Мейв, моя сестра. Вона в простому чорному брючному костюмі та вовняному пальті. У руках — чашка чаю. Сестричка помітно виснажена. Після похорону спробую випитати, в чім річ, можливо, на особистому щось негаразд.

— А де Хлоя? — цікавиться мама.

Мейв заковчує очі:

— Вона звузила вибір до двох варіантів і заявила, що остаточне рішення потребує часу, — сестра вмощується на подушку біля мами.

Моя небога — модниця найвищого гатунку. Точніше, найвищого гатунку, який може дозволити собі провінційна дванадцятирічка на маминому утриманні.

Кілька хвилин ми гойдаємося в тиші, кожна занурена у власні спогади.

— А пам'ятаєте, як тато купив таку високу й пишну ялинку, що вона не пролазила у двері? — всміхнулася мама.

— Ще б пак! Так зародилася традиція ялинки на ганку,
— озвалася Мейв.

Відчуваю докір провини. Цьогоріч я не ставила ялинки. Ні на веранді, ні в домі. Добре, що купила той віночок на шкільному благодійному ярмарку й почепила на двері. Рак вніс свої корективи в наші сімейні плани.

Я пообіцяла собі, що на наступне Різдво все надолужу. Тут буде повна хата людей, сміху, печива, випивки й погано запакованих подарунків. Тут буде повна хата життя.

Саме цього хотів татко. Знати, що життя триває, хай навіть його самого нам страшенно бракує.

— За мотиваційні промови в нас відповідав тато, — каже мама,
— але я пообіцяла йому, що буду старатися. Отже, що я пропоную: ми поїдемо в похоронне бюро й влаштуємо найкращий в історії цього містечка похорон. Ми будемо сміятися, голосити й згадувати, як же нам пощастило прожити з ним усі ці роки, хай скільки їх відміряла доля.

Ми з Мейв киваємо, хоча в очах уже стоять сльози. Я кліпаю, щоб не зронити жодної. Мамі з сестрою і без того тяжко, тільки мого потопу смутку тут бракувало.

— Я не чую вашого «так, бляха!», — не вгаває мама.

— Так, бляха, — ледь не схлипуємо ми із сестрою.

Мама по черзі змірює обох докірливим поглядом:

— Взагалі не переконали.

— 0-0-0, ну вибач, що ми без ентузіазму йдемо на похорон рідного батька, — сухо відказую я.

Мама дістає зі складок сукні рожеву фляжку:

— На, трохи попустить.

— Ще й десятої ранку нема! — ахає Мейв.

— І в мене тут вино, — показую на чашку.

Мама простягає дівчачу-предівчачу фляжку сестрі:

Як казав тато, ми не зможемо пити весь день, якщо не почнемо просто зараз.

— Гарзд, — зітхає Мейв, — але якщо ми почнемо пити просто зараз, доведеться викликати таксі.

— За це й вип'ємо, — кажу.

— За татка, — Мейв сьорбає, кривиться й повертає фляжку мамі.

Мама здіймає її в мовчазному тості.

Грюкають двері, на ганок вискакує Хлоя: візерунчасті колготи, фіолетові атласні шорти, трикотажний гольф. Темне волосся розділене на маківці на два вузлики. Судячи з усього, Мейв сьогодні програла битву за скромний макіяж, бо на Хлоїних повіках — щільний шар темно-фіолетових тіней.

— Як думаєте, — запитує мала, позуючи, — я ж не буду перебирати на себе забагато уваги? Не хочу відволікати всіх від дідуня.

— Господи, помилуй, — бурмоче собі під носа Мейв і ще раз прикладається до маминої фляжки.

— Сонечко, ти неперевершена, — запевняє свою єдину внучку мама.

— Дякую, я в курсі, — Хлоя виконує модельний оберт.

Наступною на ганку з'являється пухнаста, вічно сердита кішка. Вона надалася в комплекті з будинком. Цю напівдику торбу бліх спершу охрестили Леді Мілдред Нявінгтон. З часом ім'я скоротили до Міллі Няв-Нявкало. Станом на сьогодні, коли я по двадцять разів на день кричу, щоб вона не якорилася кігтями в оббивку дивана, то використовую кличку Няв-Няв або просто Ну-Зараза.

— Няв-Няв, ану бігом зайшла в дім, бо цілий день простирчиш надворі, — попередила я.

Кішка не завдала собі клопоту якось відреагувати на моє застереження. Натомість потерлася об Хлоїні чорні колготи, всілася в її ногах і заходилася ретельно вилизувати пухнасту дупу.

— Фу, — скривилася Мейв.

— Ну кайф, тепер доведеться оббирати із себе котячу шерсть, — обурено тупнула ногою Хлоя.

— Зараз принесу валик, — зголосилась я. Встала з гойдалки, покоцала кішку, доки та не перевернулася догори пузом. — Кому ще ранкового винця?

— Є така стара приказка, — мама жартома тицяє сестру в бока, — «шардоне — найважливіша поживна речовина».

Рекомендована література

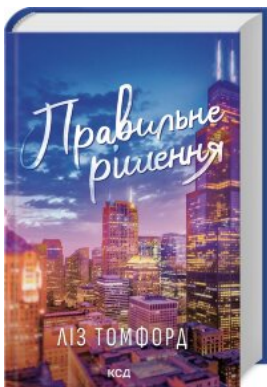
Усе, що тільки між нами

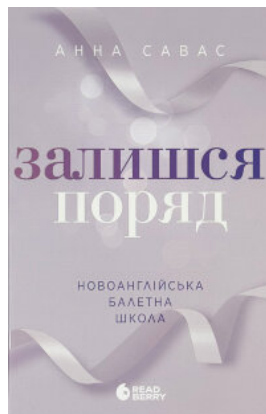
Тобі боляче?

Усе, що тільки між нами (Limited edition)

Правильне рішення.
Місто вітрів. Книга 2

Залишся поряд.
Новоанглійська
балетна школа #2

Усе, що ми забули
(Limited edition)

Перейти до категорії
Романи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ